

Sygn. akt

III AUa 1031/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 stycznia 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Alicja Podczaska
	Sędziowie:	SSA Ewa Madera SSA Roman Skrzypek (spr.)
	Protokolant	sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **17 stycznia 2013 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **G. N.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **24 sierpnia 2012 r.** sygn. akt **IV U 1611/11**

uchyla zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 12 października 2011 roku i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania bezpośrednio temu organowi rentowemu .

III AUa 1031/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 października 2011r. wydaną z urzędu, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wstrzymał wypłatę emerytury G. N. od dnia 1 października 2011r.

W podstawie prawnej decyzji Zakład powołał przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 r. (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zmianami), oraz przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, zaś w jej uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że „wypłata emerytury podlega zawieszeniu, ponieważ kontynuuje pani zatrudnienie”.

W odwołaniu od powyższej decyzji, G. N. domagała się jej uchylenia i wznowienia wypłaty przysługującego jej świadczenia od 1 października 2011 r. Podniosła, że zgodnie z prawem nabyła prawo do pełnej emerytury i organ rentowy wstrzymując jej wypłatę naruszył jej konstytucyjnie chronione prawo nabyte. Na rozprawie w dniu 27 stycznia 2012r. podtrzymała swoje stanowisko wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i zobowiązanie organu rentowego do wypłacenia zaległej emerytury.

Odpowiadając na odwołanie Zakład podtrzymał swoje stanowisko zawarte w decyzji, wskazując przy tym, że jest ona zgodna z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który obowiązuje od dnia 1 stycznia 2011r.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2012 r., sygn. akt IV U 1611/11) oddalił odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, iż G. N. (ur. (...)), w dniu 13 maja 2009r. wystąpiła z wnioskiem o emeryturę. W dacie złożenia wniosku była zatrudniona w Banku Spółdzielczym w S., o czym poinformowała Zakład składając wniosek. W rozpoznaniu złożonego wniosku decyzją z dnia 25 czerwca 2009r. organ rentowy przyznał na jej rzecz prawo do emerytury, poczynając od 1 maja 2009r. Świadczenie było wypłacane w okresie od 1 maja 2009r. do 30 września 2011r., mimo, że w tym czasie wnioskodawczyni kontynuowała zatrudnienie w Banku Spółdzielczym w S. .

Decyzją z 12 października 2011r. Zakład wstrzymał wypłatę świadczenia emerytalnego odwołującej od dnia 1 października 2011 r. na skutek zawieszenia wypłaty emerytury spowodowanego kontynuowaniem przez nią zatrudnienia, pouczając ją że wznowienie wypłaty nastąpi po rozwiązaniu przez nią stosunku pracy.

Dokonując oceny prawnej sprawy Sąd Okręgowy przytoczył treść art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 257, poz. 1726) i stwierdził, że skoro wnioskodawczyni nadal pozostaje w zatrudnieniu, to pomimo uzyskania prawa do emerytury nie może jej pobierać.

W podstawie prawnej decyzji Sąd powołał dodatkowo art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Apelację od powyższego wyroku wniosła wnioskodawczyni domagając się wznowienia wypłaty przysługującej jej emerytury. Ponownie podniosła, iż nabyła zgodnie z prawem prawo do emerytury, a co za tym idzie wstrzymanie jej wypłaty narusza jej prawo nabyte, bowiem nie może zrealizować przysługującego jej prawa. Podkreśliła, iż ustawa na podstawie której wstrzymano jej prawo do świadczenia jest prawem złym, prowadzącym do fikcyjnego rozwiązywania umów na jeden dzień.

Jak naprowadzała w uzasadnieniu apelacji, decyzję o przejściu na emeryturę miała podjąć gdy obowiązek rozwiązania umowy o pracę jako warunek otrzymywania świadczenia z ZUS nie obowiązywał, stąd też zawieszenie z tego powodu wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 r. uznać należy za pozbawienie wnioskodawczyni słusznie nabytego prawa, co w radykalny sposób zmieniło jej sytuację prawną.

Rozpoznając sprawę Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni jest uzasadniona o tyle o ile skutkuje uchyleniem zaskarżonego wyroku, jak i poprzedzającej go decyzji ZUS

i przekazaniem jej do rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu.

Orzeczenie Sądu Okręgowego zostało wydane z uwzględnieniem szerokiej linii orzeczniczej opartej na wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 lipca 2006 r. o sygn. akt SK 45/04, w którym to Trybunał stwierdził, że art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest zgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 i art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 30, art. 65 ust. 1, art. 70 ust. 5 i art. 73 Konstytucji.

Unormowanie zawarte w art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS obowiązywało od dnia 1 lipca 2000 r. do 8 stycznia 2009 r.

i było tożsame w swej treści do stanowiącego podstawę zaskarżonego wyroku art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w związku

z czym Sąd opierając się na wykładni Trybunału Konstytucyjnego dokonanej na kanwie art. 103 ust. 2a ustawy orzekał stosując art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, któremu przysługiwało domniemanie konstytucyjności.

Po wydaniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Okręgowy Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. o sygn. akt K 2/12 orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, **jest niezgodny** z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji. Uzasadnienie powyższego orzeczenia nie zostało do daty wyrokowania przez Sąd II instancji sporządzone.

W tym miejscu wypadnie przypomnieć po myśli art. 316 § 1 kpc, że sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Pod pojęciem „stan rzeczy” należy rozumieć zarówno stan faktyczny, jak i prawny. W systemie apelacyjnym zasada ta ma zastosowanie do sądów obu instancji, gdyż instancja ta jest przede wszystkim sądem merytorycznym, a nie tylko kontrolnym (vide – wyrok Sądu Najwyższego z 8 lutego 2006 r. o sygn. akt II CSK 153/05, LEX nr 192012).

Tym samym Sąd Apelacyjny wydając przedmiotowe orzeczenie był zobligowany do uwzględnienia nowego stanu prawnego, wg którego art. 103a nie może mieć zastosowania do osób, które tak jak wnioskodawczynie nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r.

W tym stanie rzeczy zachodzi konieczność ponownego rozpoznania sprawy z wniosku G. N. przez ZUS, który winien uwzględniając treść wydanego przez Trybunał Konstytucyjny orzeczenia po zapoznaniu się z jego uzasadnieniem ponownie rozstrzygnąć czy istnieją podstawy prawne do zawieszenia jej świadczenia czy też nie.

Mając powyższe na uwadze Sąd wydał orzeczenie kasatoryjne stosownie do treści art. 477^{14a} kpc.

(...)

1. (...)

2. (...)